

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁתַּי בִּי־תֵּעָא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֶּרֶךְ כ"ג - חֲלָק י'

קוֹנְטֵרְס 670

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

ואפילו בדורנו הפשוט בכל רגע תוכלו להתקשר לנשמת הרשב"י - ולזכות לישועות נפלאות, ובוודאי הרשב"י זי"ע יכיר לכם טובה ותושפנו

(ג) כתב בספר פלא יועץ (ערך דובב) וזה לשונו: פירשו רבותינו ז"ל שכל תלמיד חכם שאומרים דבר תורה משמו בעולם הזה שפתותיו דובבות בקבר ויש לו הנאה ונחת רוח כשותה יין קונדיטון, כמו שכתוב בירושלמי מסכת שקלים, ... כתוב בספרים שפעם אחת היה שמד ונגלה מוהר"מ אלשיך ז"ל בהקיקן, והציל לאחד מתוך ההפיכה, מפני סיבה שהיה לומד ספרו בתמידות, עכ"ל.

אמרו חז"ל ביבמות (צו ע"ב - צו ע"א): ... אזל ר' אלעזר אמר לשמעתא בי מדרשא, ולא אמרה משמיה דר' יוחנן. שמע רבי יוחנן איקפד. ... ורבי יוחנן מאי טעמא קפיד כולי האי? דאמר רב יהודה אמר רב: מאי דכתיב "אגורה באהלך עולמים"? וכי אפשר לו לאדם לגור בשני עולמים? אלא אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם, יהי רצון שיאמרו דבר שמועה מפי בעוה"ז. דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי: כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה - שפתותיו דובבות בקבר. אמר ר' יצחק בן זעירא ואיתימא שמעון נזירא: מאי קראה? "זחכך כיון הטוב הולך לדודי למישרים דובב שפתי ישנים". ככומר של ענבים. מה כומר של ענבים כיון שמניח אדם אצבעו עליו מיד דובב, אף תלמידי חכמים כיון שאומרים דבר שמועה מפייהם בעולם הזה שפתותיהם דובבות בקבר.

ופירש על זה בספר יערות דבש, (חלק שני - דרוש ז): ... היינו להבין, מכל מקום איך דר בב' עולמות, אבל כשאומרים דבר שמועה מפיו, אז נשמת צדיק מתלבשת שם בלומדים, ועומדת שם, וכך שפיר אמרין דר בב' עולמות, בעולם הנצחי ובוה העולם, גם נתלבשת בגוף בקבר בהבלא דגרמי, כך אמרו שפתותיו דובבות בקבר, שנתלבש בגוף בקבר עכ"ל, (ועיין עוד ביערות דבש, חלק ראשון - דרוש טז).

[ראה בליקוטים מכתבי הרמח"ל זצ"ל (רבי משה חיים לוצאטו) בענין כותל המערבי, סוד לוז: באדם נשאר עצם אחד בקבר הנקרא לוז, ועליו יבנה הגוף לתחיית המתים. ויש שם גם חלק מן הנפש והיא נק' הבלא דגרמי. כן הוא בבית המקדש, נשאר הכותל המערבי, וה"ס זה לוז שעליו יבנה הבנין לע"ל, ואתה הקדושה השורה עליו נק' הבלא דגרמי].

ובספר תורה וחיים להרי"ח הטוב זי"ע (מערכת חת), כתב: אם אומרים חידושים של תלמיד חכם שכבר בעולם העליון, הרי הוא בא מעולם העליון לאותו מקום כמבואר בזוהר הקדוש (חלק ג) פרשת פנחס דף ר"ב ע"א). וז"ל: שמעו חד קלא דהוה אמר, פנון אתר פנון אתר לרבי פנחס בן יאיר, דאיהו גבייכו, דתנינן דכל אתר דצדיקא אתחדש ביה מלי דאורייתא, כד איהו בהווא עלמא, פקיד להווא אתר ואתי ליה לגביה, וכל שכן כד שראן בגווייה צדיקייא אחרנין, לחדתא בהווא אתר דאמרין מלי דאורייתא, כגוונא דא דהוה אתי רבי פנחס בן יאיר למפקד לאתריה, ואשכח אלין צדיקייא מחדרין מלין דאורייתא, ואתחדש כמלקדמין ההוא מלה דרבי פנחס בן יאיר קמיה.

תרגום הזוהר: שמעו קול אחד שהיה אומר פנו מקום פנו מקום לרבי פנחס בן יאיר, שהוא בא אצלינו, שלמדנו, דבכל מקום שהצדיק חידש בו דברי תורה, כאשר הוא בעולם ההוא (העליון) פוקד לאותו מקום (בעולם הזה) ובא אליו, וכל שכן ששורין בו צדיקים אחרים לקדש אותו מקום, ולומדים

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויאריר ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

ממקור הברכות⁷¹, שכידוע שהזוהר הקדוש מגן ומציל מכל הצרות ומונע פגועים ואסונות.

כב) "בְּזִכּוֹתֶיךָ הִגַּעְתִּי, לְךָ יֵשׁ חֵלֶק בְּגֵאֻלַּת הָעָם!"

הַתְּבַטָּא פֶּעַם צְדִיק וְאָמַר: בְּבֹא מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, עִם יִשְׂרָאֵל נִקְבְּצוּ וּבְאוּ לְךָ, וּפְלִיטַת הָעַם שְׁשִׁים וּשְׁמַחִים, בַּעַת הַזֹּאת יִתְבּוֹנֵן מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ בְּעֵינָיו הַטְּהוֹרוֹת, יִבְחַן כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְפִי מַעֲשָׂיו, לְפַתֵּעַ יָרִים יָדוֹ וְיִרְאֶה בְּאֶצְבָּעוֹ, כּוֹלֵם יָרִימוֹ עֵינֵיהֶם בְּפִלְיָאָה וְיִבִּיטוּ בְּמַחְזָה, אִזּוֹ יִשְׁמִיעַ מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ אֶת קוֹלוֹ וְיֹאמֶר, בְּהַפְנוֹתוֹ אֶצְבָּע עַל יְהוּדֵי מִסּוּיִים: "בְּזִכּוֹתֶיךָ הִגַּעְתִּי, לְךָ יֵשׁ חֵלֶק בְּגֵאֻלַּת הָעָם!". כִּךְ יִרְאֶה עַל כָּל יְהוּדֵי וְיִשְׁפָּעַל לְמַעַן בִּיאָתוֹ.

הלואי שנזכה להיות מן הזוכים המאושרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו עיד עלינו – "בְּזִכּוֹתֶיךָ הִגַּעְתִּי".

שם תורה, כעין זה הנה בא רבי פנחס בן יאיר לפקוד מקומו, ומצא אלו הצדיקים מחדשין דברי תורה ונתחדש אותו דבר תורה שאמר מלפנים, רבי פנחס בן יאיר, עתה מתחדש לפניו כאן.

א) על ידי הפצת ספריו זוכה לישב במחיצתו בעולם הבא: המדפיס ספרים מממונו להוציא לאור תורה זוכה ויושב במחיצת התלמידי חכמים מחברי הספרים, שהרי על ידו יצא החיבור לעולם, ותרבה הדעת בכל עת, ואילו היה גנוז למקצועות המשכן בירכתיים, לא היו לומדים בו. – ב. והנה אמרו חז"ל במסכת יבמות (דף צ"ו ע"ב) שפתותיו דובבות וכו' כדאיתא שם, ולפי זה הגורם שיהיה החכם חי אחרי מותו, גם הוא זוכה ויושב במחיצתו, שהרי הוא גרם להחיותו, ואין ספק כשהוא בא לעולם הבא, החכם בעצמו עם סיעת מרחמודי יוצאין לקראתו לקבל פניו. (הגאון מהרח"א איסטרולטה בספרו בן אברהם פרשת וישלח דף כ"ג ע"ב). (וכן שמעתי דכבר אמרה רבי יהודה חסיד ז"ע).

ב) הספר של הצדיק הוא נשמת הצדיק; בחלום וכו' עיין שם, ונא לעיין בהסכמת הגה"צ מהרי"ח זוננפלד זכותו יגן עלינו אמן, לספר "צדקה ומשפט", אודות הוצאה לאור. (ראה עוד מהר"ח פלאגי זצ"ל בספרו "תורה וחיים", מ"ע ס' אות ריז). גם האדמו"ר מסאדיגורא זכותו יגן עלינו אמן, מביא שהציון להצדיק הוא בשביל הגוף והנפש, והספר של הצדיק הוא לנשמת הצדיק.

[יד] כל אחד רוצה שידוך טוב! פרנסה בנקל! ברכה לילדים! ועוד הצלחות ברוחניות ובגשמיות, וכאן יש לכל אחד ואחד אפשרות להמשיך עליו את נשמת הרשב"י עליו השלום ולעורר זכותו, ועל ידי כן בודאי יצליח בכל עניניו.

וְאֵלֶיךָ הוּא נוֹשֵׂא אֶת נַפְשׁוֹ, דָּא תְּפִלַּת עַרְבִית,
 דְּאִיהִי אָמוּרִים וּפְדָרִים, שְׁיִוְרִין
 דְּקַרְבָּנִין דְּיוֹמָא. וְאִינוּן כְּגוֹן פֶּרֶט הַכֶּרֶם, (ויקרא
 ט) וּפָאֵת שְׂדֵךְ, דְּעֵלְיֵיהּ אַתְמַר, שְׁיָרִי מִצְוֵה
 מְעַפְבִּין אֶת הַפּוֹרְעָנוֹת. לְעֵנִי וּלְגַר תַּעֲזוֹב
 אוֹתָם, דְּעַמּוּדָא דְאַמְצְעִיתָא בַר מְאַתְרִיה, גַּר
 אַתְקָרִי. וּבְגִין דָּא, אָנָּא דְדַרְגָּא דִּילִי עַמּוּדָא
 דְאַמְצְעִיתָא, קָרִינָא גְרָמָאֵי גַר בְּגָלוּתָא
 קַדְמָאֵי. הֵדָּא הוּא דְכַתִּיב, (שמות ב) גַּר הֵייתִי
 בְּאֶרֶץ נִכְרִיה, דְּאִיהּ בְּגָלוּתָא רְבִיעָא
 בְּגִינְיָהּ.

שְׁאִירֵי לִיה מְאָרִי מִתְנִיתִין, רַעֲיָא מְהִימָנָא,
 הָא פְּקוּדָא דָּא הוּוּ מְקִימִין יִשְׂרָאֵל
 בְּאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל (א' א'). אָמַר לוֹן, בְּגִין
 לְאַתְעָרָא רַחֲמֵי, עַל אֲלִין דְּמִתְרַכִּי מְאַתְרִיָּהּ.
 דְּבַר נֶשׂ פַּד אִיהּ לְבַר מְאַתְרִיָּה, גִּיּוֹרָא
 אַתְקָרִי, כֹּל שְׂכָן עַל נִשְׁמַתִּין דְּאַזְלִין
 עַרְטִילָאִין מִהֵוּא עֲלָמָא, וְאַתְיִין לְעֲלָמָא
 דִּין. בְּגִינְיָהּ, הָאֵי אִיהּ דְּאָמַר קָרָא, (משלי כו)
 כְּצַפּוֹר נוֹדֶדֶת מִן קִנְיָה, דָּא נִשְׁמַתָּא, דְּשִׁכְנִתָּא
 לָא זָזָה מִנְּהָ. כֵּן אִישׁ, דְּאַתְמַר בֵּיה (שמות טו) יִי
 אִישׁ מִלְחָמָה, נוֹדֶד מִמְּקוֹמוֹ, דְּאִיהּ נַע וְנָד
 מְאַתְרִיה, דְּאִיהּ עֲלָמָא דְאַתִּי, בִּינָה. וְנָד
 אַבְתָּרָה בְּעֲלָמָא דִּין, עַד דְּתִשְׁלִים יוֹמִין
 דְּאַתְחִיבַת לְמִיזַל לְבַר מְאַתְרָהָ. וְאִיהּ נָטִיר
 לָה, עַד דְּיַחְזִיר לָה לְאַתְרָהָ. וְאוּמִי דְּלָא
 יַחְזִיר אִיהּ לְאַתְרִיה, עַד דְּיַחְזִיר לָה
 לְאַתְרָהָ. וּמֵאן דְּחָזַר בְּתִיבְתָא, כְּמֵאן
 דְּאַחְזַר לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׁכִינְתָּא
 לְאַתְרָהָ. וְדָא רְזָא דְּפוּרְקָנָא, דְּאָמַר (תהלים צה)
 הַיּוֹם אִם בְּקוֹלוֹ תִשְׁמְעוּ.

וְאֵלֶיךָ הוּא נוֹשֵׂא אֶת נַפְשׁוֹ - זוֹ
 תְּפִלַּת עַרְבִית, שְׁהִיא אָמוּרִים
 וּפְדָרִים, שְׁיָרִי קְרַבְנוֹת הַיּוֹם.
 וְהֵם כְּמוֹ פֶּרֶט הַכֶּרֶם וּפָאֵת שְׂדֵךְ,
 שְׁעֲלֵיהֶם נְאֻמָּר, שְׁיָרִי מִצְוֵה
 מְעַפְבִּים אֶת הַפּוֹרְעָנוֹת. (ויקרא ט)
 לְעֵנִי וּלְגַר תַּעֲזוֹב אֹתָם, שְׁהַעֲמוּד
 הָאַמְצְעִי מִחוּץ לְמְקוֹמוֹ נְקָרָא
 גַּר. וּמִשּׁוּם זֶה, אָנִי שְׂדֵרְגָתִי
 עַמּוּד הָאַמְצְעִי, קוֹרָא לְעֲצֵמִי גַר
 בְּגָלוּת הַרְאִשׁוֹנִים. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב
 (שמות ב) גַּר הֵייתִי בְּאֶרֶץ נִכְרִיה,
 שְׁהוּא בְּגָלוּת רְבִיעִית בְּגָלְלָם.
 שְׁאִירֵי אוֹתוֹ בְּעֲלֵי הַמִּשְׁנָה, רוּעָה
 הַנְּאֻמָּן, הָרִי מִצְוֵה זֹו הֵי
 מְקִימִים יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל (א'
 א'). אָמַר לָהֶם, כְּדִי לְעוֹרֵר
 רַחֲמִים עַל אֱלוֹ שְׁגָרְשׁוּ
 מִמְּקוֹמָם. שְׁהָאֲדָם, כִּשְׁהוּא
 מִחוּץ לְמְקוֹמוֹ, נְקָרָא גַר, כֹּל
 שְׂכָן עַל נִשְׁמוֹת שְׁהוֹלְכוֹת
 מְעַרְטִלוֹת מְאוּתוֹ עוֹלָם וּבְאוֹת
 לְעוֹלָם הַזֶּה. בְּגָלְלָם זֶהוּ מַה
 שְׁאָמַר הַכְּתוּב, (משלי כו) כְּצַפּוֹר
 נוֹדֶדֶת מִן קִנְיָה, זֹו הַנְּשִׁמָּה
 שְׁשִׁכְנָה לֹא זָזָה מִמְּנָה. כֵּן אִישׁ,
 שְׁנִצְמַר בּוֹ (שמות טו) ה' אִישׁ
 מִלְחָמָה, נוֹדֶד מִמְּקוֹמוֹ, שְׁהוּא
 נַע וְנָד מִמְּקוֹמוֹ, שְׁהוּא עוֹלָם
 הַבָּא בִּינָה, וְנָד אַחְרֵיהּ בְּעוֹלָם
 הַזֶּה, עַד שְׁתִּשְׁלִים יָמִים
 שְׁהַתְחִיבָה לְלַכֵּת מִחוּץ
 לְמְקוֹמָה, וְהוּא שׁוֹמֵר אוֹתָהּ עַד
 שְׁיַחְזִירָנָה לְמְקוֹמָה, וְנִשְׁבַּע
 שְׁהוּא לֹא יַחְזֹר לְמְקוֹמוֹ עַד
 שְׁיַחְזִירָנָה לְמְקוֹמָה. וּמִי שְׁחֹזַר
 בְּתִשׁוּבָה, כְּמִי שְׁחֹזַר אֶת
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהִשְׁכִּינָה
 לְמְקוֹמָה. זֶהוּ סוּד הַגְּאֻלָּה,
 שְׁאָמַר (תהלים צה) הַיּוֹם אִם בְּקוֹלוֹ
 תִשְׁמְעוּ.

אָמְרוּ מְאָרִי מִתְנִיתִין דְּמִתְיַבְתָּא עֲלָאָה
 וְתַתְּאָה, רַעֲיָא מְהִימָנָא, אָנִן שְׁלִיחִין

דמארי עלמא לגבך, ופאה חולקך, דאנת בעל תשובה, שקול לשתיך רבוון דישראל, ואנת הדרת לקודשא ברין הוא ושכינתיה לאתריה, עילא ותתא. ובגינה תפרקון ישראל ויחזרון לאתריהו. ולית חילא למשיחין. למפרק לישראל, בר מינה. ובגינה אינון מתעכבין. אשלים מלין יקרין אלין, דעלייהו אתמר, (תהלים יט) הנוחמדים מזיהב ומפו רב ומתוקים מדבש ונפת צופים.

אמר לון, מארי מתיבתאן, בגין האי שכיר, דאיהו עבד, דאתי לקבלא תלת צלותין, תקיננו מארי מתניתין דלכון, למהוי בר נש, בתלת ברכאן קדמאין, כעבד דמסדר שבחוי קמי מאריה. ובאמצעיות, כעבד דמקבל פרוס ממאריה. ובבתראי, כעבד דנטל פרוס ממאריה, ואזיל ליה.

ובגין דא, עבד אברהם, ורבקה, איהו אמתלא ליהאי, פד קדשא ברין הוא, ישלח למטטרון דאיהו עבדא דיליה, בגין צלותא איהו יימר לגביה, (בראשית כד) אולי לא תאבה האשה ללכת אחרי. פלומר, אולי צלותא לא בעי למיזל אבתראי. אמר ליה קדשא ברין הוא, ונקית משבועתי זאת. דחכמה איהו אבא, דנחית בצדיק, לנטרא שכונתא בגלותא, ומתמן שלח בגינה.

אמר ליה ההוא שליח, הב לי סימנין, לאשתמודעא בצלותא, דתמן ברתא, אמר קדשא ברין הוא, והיה הנערה אשר אומר אליה הטי נא כדך ואשתה ואמרה שתה. (דף רע"ח ע"ב) ואם לאו, אלא דאשפח פל אברין דגופא מליין חובין, ולא אשפחת ביה אבר (נ"א כפני אברהם) לשריאי ביה תורה, דאיהו בדיוקנא דעמודא דאמצעיתא. ולא מצוה,

אליך, אשרי חלקך שאתה בעל תשובה, שקול לששים רבוא ישראל, ואתה החזרת את הקדוש ברין הוא ושכינתו למקומו, מעלה ומטה. ובגללך יצאו ישראל ויחזרו למקומם, ואין פח למשיחים לגאל את ישראל חוץ מך, ובגללך הם מתעכבים. השלם דברים נכבדים הללו, שעליהם נאמר (תהלים יט) הנוחמדים מזיהב ומפו רב ומתוקים מדבש ונפת צופים. אמר להם, בעלי הישיבה, בגלל השכיר הזה, שהוא עבד, שבא לקבל שלש תפלות, תקנו בעלי המשנה שלכם להיות האדם בשלש ברכות ראשונות כעבד שמסדר שבחים לפני רבונו, ובאמצעיות כמו עבד שמקבל פרוס מרבונו, ובאחרונות כמו עבד שנטל פרוס מרבונו והולך לו.

ומשום זה עבד אברהם ורבקה הוא משל לזה. כשהקדוש ברין הוא ישלח את מטטרון, שהוא עבדו, בגלל תפלה, הוא יאמר אליו: (בראשית כד) אולי לא תאבה האשה ללכת אחרי. פלומר, אולי התפלה לא רוצה ללכת אחרי. אמר לו הקדוש ברין הוא: ונקית משבועתי זאת. שחכמה היא אבא, שידרד בצדיק, לשמר שכינה בגלות, ומשם שלח בגללה.

אמר לו אותו שליח: תן לי סימנים לדעת בתפלה, ששם הבת. אמר הקדוש ברין הוא: והיה הנערה אשר אמר אליה הטי נא כדך ואשתה ואמרה שתה. ואם לא, אלא שאמצא פל איברי הגוף מלאים חטאים ולא נמצא בו איבר (בפני אברהם) לשרות בו תורה, שהיא בדמות העמוד האמצעי, ולא מצוה, שהיא

דַּאִיהוּ דִּיּוֹקְנָא דְרַבְקָה, דְהוּהוּ (שיר השירים ב) שושנה בין החוחים, דַּאִינוּן רְשָׁעִים גְּמוּרִים. מְנִי לְעַבְדִּיהּ מִטְטְרוֹן, (בראשית כד) הַשְּׁמֵר לָךְ פֶּן תָּשִׁיב אֶת בְּנֵי שְׁמָה, דַּאִיהוּ רוּחָא דְקוּדְשָׁא, דְהָא מְצוּה אִיהוּ נְפִשָׁא, רוּחָא אִיהוּ תוֹרָה. וּבְנִין דָּא אוֹקְמוּהּ מְאִרֵי מְתִיבְתָן, לֹא הַמְדַרְשׁ הוּא הָעִיקָר אֲלֵא הַמְעֵשָׂה. וּבְאַתְר אַתְרָא אָמְרוּ, כֹּל שִׁירָת חֲטָאוּ קוּדְמַת לְחַכְמָתוּ, חַכְמָתוּ מְתַקְיִמַת וְכוּ'. יִרְאֵת חֲטָאוּ, אִימָא עֲלָא, תְּשׁוּבָה. חַכְמָה, אַבָּא עֲלָא. כֹּד אַקְדִּים ה' זְעִירָא, דַּאִיְהִי מְצוּה, שְׂרִיא עֲלִיהּ תוֹרָה, דַּאִיהוּ ו'. וְכֹד אַקְדִּים יִרְאֵה לְחַכְמָה, דַּאִיְהִי ה' עֲלָא, שְׂרִיא עֲלִיהּ חַכְמָה, דַּאִיְהִי י'. וְאַקְרִי בְּן. וּמַכְאֵן, (דברים יד) בְּנִים אַתֶּם לַיְי אֱלֹהֵיכֶם.

דְמוּת שֶׁל רַבְקָה, שֶׁהִיְתָה שׁוֹשְׁנָה בֵּין הַחוּחִים, שֶׁהֵם רְשָׁעִים גְּמוּרִים - צְוָה לְמִטְטְרוֹן עֲבָדוּ: הַשְּׁמֵר לָךְ פֶּן תָּשִׁיב אֶת בְּנֵי שְׁמָה, שֶׁהִיא רוּחַ הַקֹּדֶשׁ. שֶׁהִי מְצוּה הִיא נֶפֶשׁ, רוּחַ הִיא תוֹרָה. וְלָכֵן פְּרֻשָׁה בְּעֵלֵי הַמְשָׁנָה, לֹא הַמְדַרְשׁ הוּא הָעִיקָר אֲלֵא הַמְעֵשָׂה. וּבְמַקּוֹם אַחַר אָמְרוּ, כֹּל שִׁירָת חֲטָאוּ קוּדְמַת לְחַכְמָתוּ, חַכְמָתוּ מְתַקְיִמַת וְכוּ'. יִרְאֵת חֲטָאוּ - הָאֵם הָעֲלִיוְנָה, תְּשׁוּבָה. חַכְמָה - הָאֵב הָעֲלִיוֹן. כְּשִׁמְקָדִים ה' קִטְנָה, שֶׁהִיא מְצוּה, שׁוֹרָה עֲלֵיו תוֹרָה, שֶׁהִיא ו'. וְכִשְׁמְקָדִים יִרְאֵה לְחַכְמָה, שֶׁהִיא ה' הָעֲלִיוְנָה, שׁוֹרָה עֲלֵיו חַכְמָה, שֶׁהִיא י', וְנִקְרָא בֶּן. וּמַכְאֵן (דברים יד) בְּנִים אַתֶּם לַה' אֱלֹהֵיכֶם.

וְהָאִי אִיהוּ (שמות ג) זֶה שְׁמִי י"ה לְעוֹלָם, וְזֶה זְכָרִי ו"ה. שְׁמִי עִם י"ה, שְׁמִי עִם זְכָרִי עִם ו"ה, רמ"ח. וְכִלְהוּ תרנ"ג. דְהֵינּוּ תרנ"ג פְּקוּדִין, דַּאֲתִיִּיחִיבוּ לְבַנִּין קְדִישִׁין, לְמַהוּי לֹון חוּלְקָא בְּשָׁמִיָּה, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (דברים לב) כִּי חִלַּק יְי' עַמּוֹ.

וְזֶהוּ (שמות ג) זֶה שְׁמִי - י"ה - לְעוֹלָם, וְזֶה זְכָרִי - ו"ה. שְׁמִי עִם י"ה - שְׁמִי עִם זְכָרִי עִם ו"ה - רמ"ח. וְכֹלֶם תרנ"ג, שֶׁהֵינּוּ תרנ"ג מְצוּוֹת שֶׁנִּתְּנוּ לְבְּנֵים קְדוּשִׁים לְהִיּוֹת לָהֶם חֵלֶק בְּשָׁמוֹ. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (דברים לב) כִּי חִלַּק ה' עַמּוֹ.

וְכִשְׁמְקָדִים תוֹרָה לְמְצוּה אוֹ חַכְמָה לִירְאָה, מִתְהַפֵּף שְׁמוֹ עֲלֵיו לְנִקְבָה, מִדַּת הַדִּין, כְּמוֹ זֶה - הוּהוּ". שְׁמִתְהַפֵּף לוֹ הַכֹּל לְדִין, וְקָשִׁים מְזוֹנְתֵיו בַּתוֹרָה כְּמוֹ קְרִיעַת יַם סוּף. וּכְמוֹ זֶה הַגְּאֻלָּה, אִם זָכוּ - וְצָאוּ בְּרַחֲמִים, זֶהוּ שְׁכַתוֹב (ישעיה טו) בְּטָרִם יִבָּא חֶבֶל לָהּ וְהַמְלִיטָה זָכָר, וַיִּפְקוּן בְּרַחֲמֵי, וְאִי לָאו אַקְדִּים רַחֲמֵי, וַיִּפְקוּן בְּצַעְרָא. וְשִׁפִּיר דַּאֲקְדִּים צַעְרָא וְדִינָא לְרַחֲמֵי. וּבְגִין דָּא אוֹקְמוּהּ רַבּוּתֵינוּ זְכוּרָנֶם לְבִרְכָה, מְאִרֵי מְתִנִּיתִין לְפוּם צַעְרָא אַגְרָא.

וְכִשְׁמְקָדִים תוֹרָה לְמְצוּה אוֹ חַכְמָה לִירְאָה, מִתְהַפֵּף שְׁמוֹ עֲלֵיו לְנִקְבָה, מִדַּת הַדִּין, כְּמוֹ זֶה - הוּהוּ". שְׁמִתְהַפֵּף לוֹ הַכֹּל לְדִין, וְקָשִׁים מְזוֹנְתֵיו בַּתוֹרָה כְּמוֹ קְרִיעַת יַם סוּף. וּכְמוֹ זֶה הַגְּאֻלָּה, אִם זָכוּ - וְצָאוּ בְּרַחֲמִים, זֶהוּ שְׁכַתוֹב (ישעיה טו) בְּטָרִם יִבָּא חֶבֶל לָהּ וְהַמְלִיטָה זָכָר, וַיִּפְקוּן בְּרַחֲמֵי. וְאִם לָאו - מְקָדִים הַרַחֲמִים, וַיִּצְאוּ בְּצַעַר. וַיִּפְּה שְׁהַקְדִּים צַעַר וְדִין לְרַחֲמִים. וְלָכֵן פְּרֻשָׁה רַבּוּתֵינוּ זְכוּרָנֶם לְבִרְכָה בְּעֵלֵי הַמְשָׁנָה, לְפוּם צַעְרָא אַגְרָא.

וּמַכְאֵן דְנִפְשָׁא, מְקוּדֶם דְנִפְקַת אִית לָהּ

וְיִצִּיאַת הַנֶּפֶשׁ, מְקָדֶם שְׁיִוצֵאת

יש לה צער, לאחר שיוצאת
ברחמים. וסוד הדבר - (ירמיה לא)
בבכי יבאו, אחר כך -
ובתחנונים אבילים. ולכן, (שם ל)
ועת צרה היא ליעקב וממנה
ישע, ויצאו ברחמים. וכמו
שהקדוש ברוך הוא שלח את
היונה ולא מצאה מקום לשרות,
כך שלח אותך, רועה הנאמן,
בהתחלה.

ומה כתוב בהם? (שמות ב) ויפן כה
וכה וירא פי אין איש. שפלים
רשעים, ולא מצאת בהם איש
זוכה להוציאם מהגלות. ולכן
סרבת ללכת לשם, ואמרת שלח
נא ביד תשלח. והרי אתה כמו
באותו זמן, כך יתקיים עם
ישראל, (מלכה ז) כימי צאתך מארץ
מצרים אראנו נפלאות. ובגלות
האחרונה ישלח עמך שני
משיחים, כנגד שתי כנפי יונה.
שאתה כמו גוף בגלות
הרביעית, אין לך כנפים. ולא
עוד, אלא בהתחלה היו ישראל
כמו גוף, ואתה ואהרן כשתי
כנפי יונה, ובהן פרחו ישראל.

השלמה מההשממות סימן טו
צלם על אדם פסא מרבע
בארבע חיות ואדם לשבת על
הפסא. כל איבר ואיבר של זה
הצלם הוא מלאך שהוא ממנה
על כל מצוה ומצוה, כמו
שבארוהו בעלי המשנה, עשה
מצוה אחת - קנה לו פרקליט
אחד.

צלם ברשעים עבודה זרה,
ארבע חיות שלו - עון משחית
אף וחסה, ארבע פנים של
עבודה זרה - נדה שפחה גויה
זונה. ומשום זה, (בראשית א) ויברא
אלהים את האדם בצלמו, זה
מטטרון. מי האלהים שברא אותו? זה אלהים חיים ומלך עולם.

צערא, לבתר הנפיקת ברחמי. ורוא דמלה
(ירמיה לא) בבכי יבאו, לבתר ובתחנונים אבילים,
ובגין דא, (ירמיה ל) ועת צרה היא ליעקב וממנה
ישע, ויפקון ברחמי. וכגוונא דשלח קדשא
ברוך הוא ליונה, ולא אשפח אתר לשריא.
הכי שלח לך רעיא מהימנא בקדמיתא.

ומה פתיב בהון. (שמות ב) ויפן כה וכה וירא כי
אין איש. דכלהון חייבין, ולא אשפחת
בהון איש זוכה לאפקא מן גלותא. ובגין דא
סרבת למיזל תמן, ואמרת, (שמות ד) שלח נא
ביד תשלח. והא אנת פגון בההוא זמנא, כך
יתקיים עם ישראל, (מלכה ז) כימי צאתך מארץ
מצרים אראנו נפלאות. ובגלותא בתראה,
תרון משיחין ישלח עמך, לקבל תרין גדפין
דיונה. דאנת פגופא בגלותא רביעאה, לית
לך גדפין. ולא עוד, אלא בקדמיתא הו
ישראל פגופא, ואנת ואהרן, פתרון גדפין
דיונה, ובהון פרחו ישראל.

השלמה מההשממות (סימן ט"ו)

צולמא על בר נש פורסייא מרובעת בארבע
חיוון ואדם לשבת על הפסא. כל
אבר ואבר דהאי צולמא איהו מלאך דאיהו
ממנא על כל פקודא ופקודא כמה דאוקמוה
מארי מתניתין עשה מצוה אחת קנה לו
פרקליט אחד.

צולמא ברשיעייא עבודה זרה, ד' חיוון
דיליה, עון משחית אף וחסה ד'
אנפין דעבודה זרה נדה, שפחה, גויה, זונה.
ובגין דא (בראשית א) ויברא אלהים את האדם
בצלמו, דא מטטרון. מאן אלהים דברא
ליה, דא אלהים חיים ומלך עולם.

מטטרון. מי האלהים שברא אותו? זה אלהים חיים ומלך עולם.

בְּצֵלָם אֱלֹהִים בָּרָא אוֹתוֹ, סְמָא"ל, שְׁמַמְנוּ אֱלֹהִים אַחֲרֵי, שְׁנַאֲמַר בּוֹ (שְׁמוֹת כ) לֹא יִהְיֶה לָךְ אֱלֹהִים אַחֲרַיִם עַל פָּנָי. אִם זָכָה בָּרָא - בָּרָא אוֹתוֹ אֱלֹהִים בְּצֵלָם שֶׁל מְטַטְרוֹן, עֶבֶד תַּחַת רַבּוֹ. וְזֶהוּ וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצֵלָמוֹ, בְּזוֹ הַצְּנוּרָה. וְאִם לֹא זָכָה - צֵלָם שֶׁל סְמָא"ל.

לְמַדְנֵנוּ, מֵלֵאפֶּי הַמּוֹת שֶׁהוּא תַּחַת רְשׁוֹת שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְדוֹן בּוֹ אָדָם בְּגִיהֶנֶם, אִם לֹא שֶׁהוּא צְדִיק. וּמִשׁוֹם זֶה וַיִּצְרֶה יְצִירָה לְטוֹב, מְטַטְרוֹן, לְעֲשׂוֹת (לְחַיִּית) לוֹ עוֹזֵר בַּתּוֹרָה בַּמְצוּוֹת, וְזֶהוּ אֲעֲשֶׂה לוֹ עוֹזֵר. וְאִם לֹא זָכָה, יְצִירָה לְרַע, סְמָא"ל, שֶׁהוּא כְּנֶגְדוֹ לְהַחֲטִיא אוֹתוֹ לְדוֹן אוֹתוֹ בְּגִיהֶנֶם. וּשְׁנֵיהֶם הוֹלְכִים עִם הָאָדָם בְּשְׁנֵי צֵלָמִים.

וַיִּפַּח בְּאֶפְיוֹ נְשַׁמַּת חַיִּים - זֶה הַצֵּלָם שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁכִינָה, שְׁנַאֲמַר בָּהּ וּמְלַכּוֹתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה. וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹלֵט בְּצֵלָם הַזֶּה עַל שְׁנֵיהֶם, וְהַצֵּלָם הַזֶּה תַּבַּת נֹחַ. עוֹרֵב וּבַת זוּגוֹ, כְּנֶגְדוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשְׁכִינָתוֹ בְּגִלְגוֹת רוֹמֵז סוּד זֶה.

וַיִּשְׁלַח אֶת הָעֶרֶב - בָּרָא שׁוֹנֵה. זֶה יֵצֵר הָרַע שֶׁשִּׁלַּח לוֹ עִם הָאָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה שְׁמַקְדִּים, כְּמוֹ שֶׁהַקְּדִים לִיעֶקֶב וַיִּכְמוּ שְׂתַבֵּן מְקַדִּים לַחֲטָה. אִם נִמְצָא הַגּוֹף הַהוּא מְחֻיָּב בְּכַמָּה חוֹבוֹת, מְלַכְלֵף בְּטַנְפַּת הַעֲבֻרוֹת, נֹאמַר בּוֹ וְלֹא חֲזַר הָעוֹרֵב בְּשִׁלְיָחוֹת שֶׁל אֲדוֹנָו. לְבַסּוֹף - וַיִּשְׁלַח אֶת הַיִּנּוֹה מֵאִתּוֹ. זֶה יֵצֵר הַטוֹב (ע"כ)

מדהדשמטות):

אִין מְצוּנָה שֶׁלֹּא נִכְלְלוּ שֵׁם עֶשֶׂר סְפִירוֹת. בַּתְּבָה - (בְּרַאשֵׁית ו) תַּחֲתִים שְׁנַיִם וְשִׁלְשִׁים תַּעֲשֶׂה, לְהַכְלִיל בָּהּ כַּהֲנִים לוֹיִם וַיִּשְׂרָאֵלִים. תְּבָה שְׁכִינָה עֲמָהֶם,

בְּצֵלָם אֱלֹהִים בָּרָא אוֹתוֹ סְמָא"ל, דְּמַנְיָה אֱלֹהִים אַחֲרַיִם דְּאַתְמַר בֵּיהּ (שְׁמוֹת כ) לֹא יִהְיֶה לָךְ אֱלֹהִים אַחֲרַיִם עַל פָּנָי. אִם זָכָה בָּרָא לִיהּ אֱלֹהִים בְּצוֹלְמָא דְּמַטְטְרוֹן, עֶבֶד תַּחַת רַבִּי. וְהוּא אִיהוּ וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצֵלָמוֹ, בְּהַאי דִּיוֹקְנָא. וְאִם לֹא זָכָה צֵלָם דְּסְמָא"ל.

תְּנִינָא מֵלֵאפֶּי הַמּוֹת דְּאִיהוּ תַּחַת רְשׁוֹתָא דְּקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִידֵן בֵּיהּ בַּר נֶשׁ בְּגִיהֶנֶם, אִם לָאו הוּא צְדִיק. וּבְגִין דָּא וַיִּצְרֶה יְצִירָה לְטוֹב, מְטַטְרוֹן. לְמַעַבְד (לְחַיִּית) לִיהּ עוֹזֵר בְּאוֹרֵייתָא בְּפִקוּדֵין, וְהוּא אִיהוּ אֲעֲשֶׂה לוֹ עוֹזֵר. וְאִם לֹא זָכָה, יְצִירָה לְפִישׁ, סְמָא"ל. דְּאִיהוּ כְּנֶגְדוֹ לְמַחֲטִי לִיהּ לְמִידֵן לִיהּ בְּגִיהֶנֶם. וְתַרוּיְהוּ אֲזִלִּין עִם בַּר נֶשׁ בַּתְרִין צוֹלְמִין.

וַיִּפַּח בְּאֶפְיוֹ נְשַׁמַּת חַיִּים, דָּא צוֹלְמָא דְּקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, שְׁכִינְתָא דְּאַתְמַר בָּהּ וּמְלַכּוֹתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה. וְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּהַאי צוֹלְמָא שְׁלִיט עַל תְּרוּיְהוּ. וְהוּא צוֹלְמָא תִּיבַת נֹחַ. עוֹרֵב וּבַת זוּגוֹ לְקַבְּלָא קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתָּיהּ בְּגִלְגוֹתָא, אֲרִמִּיּוֹ רְזָא דָּא.

וַיִּשְׁלַח אֶת הָעֶרֶב בְּקַדְמֵיתָא, דָּא יֵצֵר הָרַע דְּשִׁלַּח לִיהּ עִם בַּר נֶשׁ כְּהַאי עֲלֵמָא דְּאַקְדִּים, כְּגוֹנָא דְּאַקְדִּים לִיעֶקֶב וּכְגוֹנָא דְּתַבֵּן דְּאַקְדִּים לַחֲטָה. אִי אֲשַׁפַּח הַהוּא גּוֹף מְחוּיָּב בְּכַמָּה חוֹבִין, מְלוֹכְלֵף בְּטַנּוּפִין דְּעֵבִירוֹת. אַתְמַר בֵּיהּ, וְלֹא חֲזַר עוֹרֵב בְּשִׁלְיָחוֹתָא דְּמֵאֲרִיָּה. לְבַתָּר וַיִּשְׁלַח אֶת הַיִּנּוֹה מֵאִתּוֹ, דָּא יֵצֵר הַטוֹב: (ע"כ כּאן מִחַדְשֵׁמִטוֹת).

רִית פְּקוּדָא, דְּלֹא אֲתַפְּלִילוּ תַּמָּן עֶשֶׂר סְפִירוֹת. בַּתְּיָבָה תַּחֲתִים שְׁנַיִם וְשִׁלְשִׁים תַּעֲשֶׂה. לְאַכְלִלָּא בָּהּ, כַּהֲנִים לוֹיִם וַיִּשְׂרָאֵלִים. תִּיבָה שְׁכִינָה עֲמָהוֹן, תּוֹרַת יִי,

אֵיחִי רְבִיעִית הַהֵינן, ה' רְבִיעֵאָה. וּמְשַׁלֶּשֶׁת בִּיהוּ, לְאֶשְׁלָמָא בִּיה יהוה. וְעֶשְׂרָה דְרָגִין דְּאֶתְפְּלִילוּ בִּיה, דְּאִינוּן יו"ד ה"א וְא"ו ה"א. לְאֶתְקִימָא בְּהוּ בִּישְׂרָאֵל, (דברים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בְּיִי אֱלֹהֵיכֶם וּגו', (דברים יד) בָּנִים אַתֶּם לַיְי אֱלֹהֵיכֶם. הַאי שְׁמָא שְׁלֹטְנוּתִיה בְּצוּלְמָא דְבַר נֶשׁ, וְעַל כָּל אֶבְר וְאֶבְר דִּילִיה.

תורת ה', היא רביעית ההין, ה' רביעית. ומשלשת ביהו, להשלים בו יהוה. ועשר דרגות שנכללו בו, שהן יו"ד ה"א וא"ו ה"א. להתקיים בהם בישראל, (דברים ד) ואתם הדבקים בה' אלהיכם וגו', (שם יד) בנים אתם לה' אלהיכם. שם זה שלטונו בצלם האדם, ועל כל איבר ואיבר שלו.

פְּקוּדָא בְּתַר דָּא, לְדוּן בְּדִינֵי חֲגָבִים, דְּאֶתְמַר דְּגִים וְחֲגָבִים אִינָן טְעוּנִין שְׁחִיטָה, אֲלֵא אֲסִיפְתֶּם הִיא הַמַּתְרַת אוֹתֶם. הָכִי מְאִרִי מַתְנִיתִין, אִינָן צְרִיכִין שְׁחִיטָה, אֲלֵא דְאֶתְמַר בְּהוּן וַיִּגְעוּ וַיֵּאָסֶף אֶל עַמּוּיו. מַה נוּנִי יִמָּא, חִיוּתָן בְּיִמָּא, אוֹף תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים, מְאִרִי מַתְנִיתִין, חִיוּתִיהוּ בְּאוּרִייתָא, וְאִי אֶתְפְּרָשֵׁן מְנַה מְיָד מְתִים. תְּנִינָא (נ"א תנאי) דְּמַתְנִיתִין, דְּבַה אֶתְרַבּוּ תְנִינֵי יִמָּא. וְאִי אִינוּן דְּבִבְשִׁפְתָּא יַעֲלוּן (נ"א יפלו) לְמִיָּא, וְלֹא יַדְעִין לְשִׁטְטָא, אִינוּן מְיִיתִין. אֲבָל אָדָם דְּאִינוּן מְאִרִי קַבְלָה, אִינוּן לַעֲיֵלָא מְפֻלְהוּ, בְּהוּ אֶתְמַר (בראשית א) וַיִּרְדּוּ בְּדַגַּת הַיָּם וּבַעוֹף הַשָּׁמַיִם, דְּאִינוּן מְאִרִי מַתְנִיתִין, תְּנִינֵיָּא. הַתְּנִין הַגְּדוֹל, (ישעיה כו) נַחֲשׁ בְּרִיחַ, לְקַבֵּל (שמות כו) וְהַבְּרִיחַ הַתִּיכוֹן בְּתוֹךְ הַקְּרָשִׁים.

מצוה אחר זו לרדן בדיני חגבים, שנאמר דגים וחגבים אינם טעונים שחיטה, אלא אסיפתם היא המתרת אותם. כף בעלי המשנה, אינם צריכים שחיטה, אלא שנאמר בהם (בראשית מט) ויגעו ויאסף אל על עמיו. מה דגי הים חיותם פים, אף תלמידי חכמים בעלי המשנה חיותם בתורה, ואם נפרדים ממנה, מיד מתים. התנין (התנאים) של המשנה, שבה התרבו תניני הים. ואם אלו שביבשה יעלו (יפלו) למים ולא יודעים לשחות, הם מתים. אבל אדם שהם בעלי קבלה, הם למעלה מקלם, בהם נאמר (בראשית א) וירדו בדגת הים ובעוף השמים, שהם בעלי המשנה, תנינים, (יחזקאל כט) התנינים[] הגדול, נחש בריח, פנגד (שמות כו) והבריח התיכן בתוף הקרשים.

בְּזַמְנָא דְּתְנִינָן מְאִרִי מְשֻׁנָּה, אֵית בְּהוּן מַחְלֻקְתָּ, וּמְקַשִּׁין דָּא לְדָא, בְּלַע לְחַבְרִיה. וְהַאי אִיהוּ תְּלַמִּיד זַעִיר, שְׁלֹא הִגִּיעַ לְהוֹרָאָה, וּמוֹרָה, חָיִב מִיתָה. וְאִי אִינוּן שְׁוִין דָּא לְדָא, וְאֵית בְּהוּן מַחְלֻקְתָּ וְקוּשְׂיָא, אֶתְמַר בְּהוּן לְסוּף, (במדבר כא) וְאֵת וְהַב בְּסוּפָה, וְאוּקְמוּהָ אֶהְבָּה בְּסוּפָה.

בזמן שתנינים בעלי המשנה יש בהם מחלוקת ומקשין זה על זה, בולע את חברו. וזהו תלמיד קטן שלא הגיע להוראה ומורה, חייב מיתה. ואם הם שוים זה לזה ויש בהם מחלוקת וקשיה, נאמר בהם בסוף, (במדבר כא) ואת והב בסופה, ופרשוה אהבה בסופה.

אֶהְבֵּי, הָא נוּנָא רַבָּא אֲזַדְמָן לְגַבִּיה, וְאָמַר רַעֲיָא מְהֵימְנָא, (במדבר כד) אֵיתָן מוֹשֶׁבֶךְ וְשִׁים בְּסַלְעַ קַנְגָּה. תְּנִינָא דְּמַסִּיעַ לָהּ. דְּהַא נוּנִין

בין כף הרי דג גדול הנדמן אליו ואמר, רועה הנאמן, (שם כד) איתן מושבך ושים בסלע קנגה. תנינא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה ישארו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עַלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

אור הזוהר

החדש
השלם
והמנוקד

בו יבואר גודל החיוב
ללמוד וללמד הזוהר
הקדוש והתיקונים
וחכמת האמת שהבר
התנא האלקי רבי
שמעון בר יוחאי זיע"א

הרב הקדוש רבי חיים בן עטר, האור החיים, זי"ע,
היה פעם אחד כהילולא פה עיה"ק צפת ת"ו,
וכשעלה למרון והגיע לתחתית ההר שעולים
לציון הרשב"י, ירד מהחמור והיה עולה על ידיו
ועל רגליו, וכל הדרך היה נועה כבהמה וצועק,
היכן אני השפל נכנס, למקום אש שלהבת קב"ה,
וכל פמליא של מעלה הכא, וכל נשמות הצדיקים
שמה, ובעת ההילולא היה שמת שמוחה גדולה,
עיי"ש. (רבי שמואל העליר נאב"ד צפת בסוף כבוד מלכים)
רבי פנחס מקאריון זצ"ל נתן שבה והודאה להשם יתברך על
שלא ברא אותו בשנים שלא נתפשט הזוהר בעולם, כי הזוהר
האט מור דעהאלטן ביים יידישקייט "הזוהר החזיק אותי
ביהדות". (הכס הרוים, י.ג. בן עטר).